

РЕШЕНИЕ

№ 10791

гр. С, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А

като разглежда докладваното от С И Гражданско дело № 20221110127094 по описа за 2022 година

Предявен е иск от И. В. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р, ул.“А У“ №, ..., чрез адв.А., със съдебен адрес гр.С, ул.“К Б Г“ №, насочен срещу С О, ЕИК ..., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, за признаване за установено, че ищеца не дължи на ответника сумата от 100.00 лв., представляваща наложена глоба с наказателно постановление № от 07.03.2014 г., за събирането на която е образувано изп.дело № по описа на ЧСИ М Б, рег.№ от КЧСИ, поради погасяване на правото за изпълнение на така наложеното наказание, както и сумите 48.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.1, т.5 от ТТР към ЗЧСИ, 12.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.3 от ТТР към ЗЧСИ, 15.70 лв., представляваща неолихвяема сума по т.3 и т.31а от ТТР към ЗЧСИ, 36.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.9 от ТТР към ЗЧСИ, и 12.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ.

В исковата молба се сочи, че процесното наказателно постановление е влязло в сила на 05.09.2014 г., а на 22.12.2015 г. е образувано изп.дело пред ЧСИ М Б. Ищецът аргументира становище, че по това изп.дело не са извършвани изп.действие по 05.04.2022 г., когато е изпратено заповедно съобщение до „НБ ТЕХ“ ЕООД и до „УниКредит Булбанк“ АД. С оглед на това се поддържа доводи, че изп.производство е прекратено по силата на закона – чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на 22.12.2017 г., а междувременно е изтекъл и двугодишния срок за изпълнение на наложеното наказание глоба, въведен с разпоредбата на чл.82, ал.1, б.“а“ от ЗАНН.

С оглед на това ищецът иска да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено по отношение на ответника Столична Община, че не дължи сумата в размер на 100.00 лева, представляваща административно наказание – "глоба", наложена с Наказателно постановление № от 07.03.2014 г., на зам.кмета на С О.

Ответникът С О в срока по [чл. 131 от ГПК](#) е депозирала отговор на исковата молба, с който изразява становище по допустимостта и основателността на предявения с нея иск.

Според ответника изпълнителната давност представлява законоустановен срок, с изтичането на който се преклудира възможността наложеното наказание да бъде изпълнено, съответно дължимата сума, под формата на глоба, да бъде събрана принудително от

нарушителя. В отговора се поддържа, че спецификата в случая с наказанието „глоба“ е, че с налагането му в полза на държавата/общината възниква едно вземане, за като няма основание да се твърди, че с изтичането на изпълнителната давност се погасява, тъй като административно-наказателната отговорност вече е реализирана. Ответникът отбелязва, че налагането и изпълнението на наказанието представляват различни производства.

По така изложените съображения се иска съдът да са отхвърли предявения иск.

В съдебно заседание ищецът се представлява от пълномощник, който поддържа предявените искове.

По делото са ангажирани писмени доказателства.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените в настоящето производство искове са с правно основание чл.439 ГПК.

С иска по чл.439 от ГПК се цели установяване недължимостта на вземането, предмет на започнало принудително изпълнение поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, факти. В случая ищцата се позовава на настъпила погасителна давност по отношение вземане на ответника от 100.00 лв., представляващо наложена глоба с наказателно постановление № от 07.03.2014 г. на зам.кмета на С О, за което вземане е образувано изпълнително дело при ЧСИ, като оспорва и начислените такси и разноски от ЧСИ в изп.производство.

На първо място следва да се посочи, че съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания по влезли в сила наказателни постановления. Същите, съгласно чл.163, ал.1 от ДОПК се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон не е предвидено друго, като съгласно чл.163, ал.3 същите се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон не е предвидено друго. С разпоредбата на чл.163, ал.4 от ДОПК е предвидено, че в случаите, когато публичните вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на ГПК. С оглед дадените разяснения с определение № 5 от 04.02.2020 г., постановено по адм.д.№ 66/2019 г. по описа на ВАС, смесен 5 чл. с-в, постановено по реда на чл.135, ал.4 от АПК, след като е образувано изпълнително дело по реда на ГПК, на основание чл.163, ал.4 от ДОПК събирането на публичното задължение се извършва по ГПК, като защитата срещу изпълнението също се провежда по предвидените в ГПК производства по обжалване действията по изпълнението - чл.435 и сл. от ГПК и по исков ред по чл.439 от ГПК. В този смисъл е и постановеното определение № 48/22.05.2018 г. по адм.д.№ 34/2018 г. по описа на Върховния административен съд, на смесен 5-членен състав на ВКС и ВАС.

Наследващо място, следва да се отбележи, че в съдебната пракрика се приема, че чрез иска по чл.439 от ГПК макар да се оспорва изпълнението, всъщност се касае за отрицателен установителен иск за оспорване на вземането на вискателя, който може да бъде основан само на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, в което е постановено решението, което се изпълнява. Евентуален спор относно дължимостта на таксите, начислени в изп.производство въз основа на Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ, следва да бъде разрешен по реда за обжалване на действията на съдебния изпълнител – по арг. от чл.435, ал.2, т.7 от ГПК /в този смисъл решение № 58 от 20.07.2022 г., постановено по т.д.№ 309/2021 г. по описа на ВКС, I т. о., ТК/.

С оглед на това съдът приема, че допустим е единствено предявеният иск за оспорване на дължимостта на сумата от 100.00 лв., представляваща наложена от ответника глоба с наказателно постановление, за събирането на която е образувано изп.дело № по

описа на ЧСИ М Б, рег.№ от КЧСИ. Производството по искове за признаване недължимостта на начислени в изп.производство такси следва да бъде прекратено.

По основателността на приетия за допустим иск, съдът намира следното:

По делото не е спорно, а и от представените писмени доказателства се установява, че с влязло в сила на 28.08.2014 г. наказателно постановление № от 07.03.2014 г., издадено от зам.кмета на С О, е наложена глоба на ищеца в размер на 100.00 лв., както и че за събирането ѝ, на 22.12.2015 г. е образувано изп.дело № по описа на ЧСИ М Б, рег.№ от КЧСИ, въз основа на изготвено от С О възлагателно писмо.

Съобразно въприетото в Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., постановено по т. д. № 3/2016 г. по описа на ВАС, глобата е вид административно наказание, предвидено в чл.13, б."б" от ЗАНН, като съгласно чл.79, ал.1 от ЗАНН, наказателните постановления и решенията на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавни вземания. Предвид това, че се касае за наложено административно наказание, приложим е чл.82, ал.1, б."а" вр. ал.2 и ал.3 от ЗАНН, който предвижда, че глобата не се изпълнява ако са изминали 2 години от влизане в сила на акта, с който тя е наложена, като независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора този срок. В ал.4 на чл.82 от ЗАНН е посочено, че това правило не се прилага ако за събирането на глобата е образувано изп.производство.

Както се посочи вече наказателното постановление, с което е наложено наказанието на ищеца е влязло в сила на 28.08.2014 г., а изп.дело за събиране на глобата е образувано на 22.12.2015 г., т.е. в срока по чл.82, ал.1, б."а" от ЗАНН. Видно от представеното в копие изп.дело, по същото е изготвена и изпратена до длъжника на 09.02.2016 г. покана за доброволно изпълнение, без данни същата да е връчена. След това, едва на 05.04.2022 г. е изпратено запорно съобщение до „НБ ТЕХ“ ЕООД за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. С оглед на това, при наличието на данни от изп.дело за изминал период от време по-дълъг от 2 години, в който вискателят е бездействал /не е поискал извършване на изп.действия/, то изп.производство е прекратено на 22.12.2017 г. по силата на закона – по реда на чл.433, ал.1 т.8 от ГПК, като извършените след този момент изп.действия /вкл. и наложените в случая запови на ищеца/, са без правно значение като извършени по вече прекратено изп.производство. Съдебната практика е категорична, че в случая няма значение дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога го е направил, тъй като този акт има декларативно, а не конститутивно действие.

В същото време в т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТКВКС се приема, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Според ВКС, ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Такива действия, както се посочи вече, не са предприети от страна на вискателя, както липсват и данни за други настъпили след прекратяване на изп.дело обстоятелства по смисъла на чл.115 или чл.116 ЗЗД, обуславящи прекъсване или спиране на давността срок,

поради което правото на кредитора за принудително удовлетворение на оспорената глоба е погасено, а предявеният отрицателен установителен иск в тази насока е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед изхода на спора, всяка от страните има право на разноски, каквото искане е направила. Ищецът претендира заплатена държавна такса в размер на 50.00 лв., от която пропорционално на уважената част от иска, следва да се присъдят 22.35 лв.

Освен заплатената от ищеца такса, претендира се присъждане и адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищеца, по реда на чл. 38, ал.2 вр. ал.1, т.3 от ЗА и чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Видно от представения от адв.И.ов договор за правна помощ и съдействие, той е упълномощен от ищеца при условията на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

Съобразно материалният интерес по делото и предвиденото в чл.7, ал.2, т.1 и от Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението на адв.И.ов възлиза на 300.00 лв. Съобразно уважената част от иска, от тази сума следва да му се присъдят 134.11 лв.

Ответникът пък претендира юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определени по реда на чл.25, ал.1 Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ Съдът като съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото, обема събран доказателствен материал, броя проведени съдебни заседания, както и конкретно извършените от пълномощника на ответника действия по неговото процесуално представителство и защита в настоящето дело, намира, че следва да определи на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв., като от тази сума, с оглед изхода на спора, следва да му се присъдят 55.30 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ и ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по исковете на И. В. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р, ул.“А У“ №, ..., насочени срещу С О, ЕИК .., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, за признаване за установено, че ищеца не дължи на ответника следните начислени суми по изп.дело № по описа на ЧСИ М Б, рег.№ от КЧСИ: сумата 48.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.1, т.5 от ТТР към ЗЧСИ, сумата 12.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.3 от ТТР към ЗЧСИ, сумата 15.70 лв., представляваща неолихвяема сума по т.3 и т.31а от ТТР към ЗЧСИ, сумата 36.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.9 от ТТР към ЗЧСИ, и сумата 12.00 лв., представляваща неолихвяема сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С О, ЕИК .., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, че И. В. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р, ул.“А У“ №, ..., не ѝ дължи сумата от 100.00 лв., представляваща наложена глоба с наказателно постановление № от 07.03.2014 г., за събирането на която е образувано изп.дело № по описа на ЧСИ М Б, рег.№ от КЧСИ, поради погасяване на правото за изпълнение на така наложеното наказание.

ОСЪЖДА С О, ЕИК .., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, да заплати на И. В. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р, ул.“А У“ №, ..., сумата от 22.35 лв., представляваща направени от ищеца разноски по делото, съобразно изхода му.

ОСЪЖДА С О, ЕИК .., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, да заплати на адвокат Християн Славянов И.ов, член на САК с личен номер 4100207710, с

адрес гр.С, ул.“К Б I“ № 98А, ет.4, на основание чл.38, ал.2 вр. чл.38, ал.1, т.3 от от Закона за адвокатурата, сумата от 134.11 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца И. В. М., ЕГН *****, по настоящето дело.

ОСЪЖДА И. В. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р, ул.“А У“ №, .., С О, ЕИК .., с адрес гр.С, ул.“М” №, представлявана от кмета Й Ф, сумата от 55.33 лв., представляваща направени от ответника разноси по делото, съобразно изхода му.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____